

Arrest

nr. 228 627 van 7 november 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. MEULEMEESTER
Langestraat 152
9473 WELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 11 juni 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat V. MEULEMEESTER en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 augustus 2017 België binnen met een kopie van zijn identiteitskaart en verzoekt op 7 september 2017 een eerste keer om internationale bescherming. Op 13 oktober 2017 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*) omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Duitse autoriteiten toekomt.

1.2. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 13 augustus 2018 België opnieuw binnen in het bezit van zijn identiteitskaart en rijbewijs en verzoekt op 28 augustus 2018 een tweede keer om internationale bescherming. Op 10 mei 2019 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: de commissaris-generaal) tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u Palestijn en geboren op 4 december 1991 in Rostov, Rusland. Uw moeder heeft de Russische nationaliteit en uw vader is een Palestijn uit Libanon. Uw ouders leerden elkaar in Rusland kennen tijdens de studies van uw vader waarna ze besloten te huwen. In 1995 scheidden uw ouders en uw vader keerde samen met u terug naar Libanon, Ain el Hilweh, waar hij aan de slag kon als arts in het El Hemsheri ziekenhuis. In 2010 stond u aan uw deur toen er gevechten tussen de extremisten en Fatah uitbraken. Er ontplofte een bom en u raakte gewond aan uw sleutelbeen door een scherf. U bent in 2011 naar Rusland gegaan, bij uw moeder, om te pogen de Russische nationaliteit te verkrijgen. Volgens de Russische autoriteiten zou dit niet mogelijk geweest zijn daar u reeds geruime tijd in Libanon verbleef. U zou bijgevolg vijf jaar in Rusland moeten blijven om recht te hebben op de Russische nationaliteit. U keerde terug naar Libanon en in 2012 of 2013 kon u aan de slag in de Verenigde Arabische Emiraten. U keerde na de stopzetting van uw werk terug naar Ain el Hilweh. In 2014 ging u nogmaals naar Rostov voor een periode van iets meer dan een maand. U woonde na uw terugkeer in de Safouri wijk, een wijk gecontroleerd door Fatah. U werd daarom aanzien als Fatah aanhanger en geïsoleerd door de extremisten. U kon niet vrij rondlopen in het kamp. U kon de wijken onder controle van de extremisten immers niet betreden. Een zekere S. H. (...), een aanhanger van Billal Badr werd gearresteerd. Omwille van deze arrestatie wilde de groepering rond Billal Badr wraak nemen en werden er vier mensen geïsoleerd waaronder u. De andere personen waren K. M. O. (...), M. J. (...) en een derde persoon wiens naam u niet kent. K. (...) kwam om het leven tijdens een trouwfeest. Hij kreeg een kogel in zijn hoofd. Het is niet duidelijk of hij vermoord werd of door een verdwaalde kogel geraakt werd. Een andere persoon heette M. J. (...). Hij werd op de markt vermoord. De naam van de laatste persoon kent u niet maar u hoorde dat ook hij om het leven kwam.

Op 21 september 2015 keerde u wederom naar Rusland. U reisde er naar het grensgebied met Noorwegen waar u opgevangen werd door de Noorse politie. U diende een verzoek om internationale bescherming in Noorwegen. U deed zich bij de Noorse asielinstanties voor als Syriër en verwees naar de oorlog in Syrië. U haalde eveneens aan dat u problemen had met extremistische groeperingen in Ain el Hilweh. De Noren geloofden niet dat u de Syrische nationaliteit had en weigerde u internationale bescherming toe te kennen. U tekende beroep aan tegen de beslissing van de Noorse asielinstanties, maar dit veranderde niets aan de besluitvorming van de Noorse asielinstanties. U kreeg uw negatieve beslissing in 2016, waarop u naar Duitsland doorreisde. U diende in Duitsland voor een tweede keer een verzoek om internationale bescherming in. Ook hier kreeg u een negatieve beslissing. U zette uw tocht verder naar België waar u eveneens een verzoek om internationale bescherming indiende op 7 september 2017. U diende eveneens een verzoek in om erkend te worden als staatloze. Er is nog geen beslissing genomen inzake deze procedure. Uw verzoek werd op 13 oktober 2017 onontvankelijk verklaard door de Dienst Vreemdelingenzaken en u kreeg een 16quater toebedeeld (een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten). Op basis van de Dublin procedure richtlijn werd u teruggestuurd naar Duitsland. U besloot terug te keren naar Libanon en vroeg bij de Libanese ambassade een reispas aan die u geweigerd werd. U keerde hierop terug naar België waar u een volgend verzoek indiende op 28 augustus 2018.

Ter staving van uw verzoek voor internationale bescherming legt u een Libanese identiteitskaart neer, een origineel rijbewijs, een attest van het ziekenhuis in verband met uw verwondingen aan de schouder, een kopie van een doodsbedreiging, een document van de gewapende vleugel in het kamp, een attest van de gemeenschappelijke veiligheidsdiensten die stellen dat uw leven in het kamp in gevaar is en een attest van de UNRWA in Ain el Hilweh.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 1D van de Vluchtelingenconventie, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die de bijstand of bescherming genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties, zoals de UNRWA, uitgesloten dienen te worden van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt evenwel niet wanneer de bijstand of bescherming van de UNRWA om welke reden dan ook is beëindigd. Indien de bijstand heeft opgehouden te bestaan, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1E en 1F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten. De bijstand heeft opgehouden te bestaan wanneer het orgaan dat de bijstand levert opgeheven wordt, of wanneer het voor de UNRWA onmogelijk is zijn opdracht te vervullen, of wanneer vast komt te staan dat het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van de UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Dit is het geval indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor de UNRWA onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (Hof van Justitie 19 december 2012, C-364/11, El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal, §§ 58, 61, 65 en 81)

Uit uw verklaringen blijkt dat u als Palestijn een verblijfsrecht had in Libanon en er de bijstand van de UNRWA verkreeg (CGVS, p.10, document UNWRA). Rekening houdend met artikel 1D van het Verdrag van Genève van 1951, waarnaar artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet verwijst, dient onderzocht te worden of uw vertrek uit uw land van gewoonlijk verblijf zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waarin het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Naar het oordeel van het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat aan de door u aangehaalde problemen die u ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied te verlaten, geen geloof kan worden gehecht om onderstaande redenen.

U verklaarde dat u geïdoleerd wordt door de extremisten in Ain el Hilweh omdat u beschouwd zou worden als een aanhanger van Fatah. Na de arrestatie van een aanhanger van Bilal Badr zou uw naam voorkomen op een lijst van mensen die geïdoleerd worden (CGVS p. 8, 18).

U bent echter nooit in contact gekomen met de extremisten. U bent ze nooit tegen het lijf gelopen, u heeft op geen enkele manier met hen gesproken en kende geen concrete problemen met hen (CGVS p.20, p.22). Het enige dat u wist te vertellen was dat u via uw vrienden te horen had gekregen dat de extremisten naar u op zoek waren (CGVS p.20, p.21). U werd immers beschouwd als een aanhanger van Fatah omwille van uw woonplaats en uw vrienden (CGVS p.19). U bent zelf echter geen lid van Fatah (CGVS p.23). Uw vrienden, die wel effectief aangesloten waren bij Fatah, staan vreemd genoeg niet op de lijst met geïdoleerde personen, wonen nog in het kamp en kennen geen andere problemen dan dat ze zich niet vrij zouden kunnen verplaatsen in kamp of dat ze geen geld hebben om te vertrekken (CGVS p.19).. Het is niet aannemelijk dat u die in een speelgoedwinkel werkte, zonder enige concrete aanleiding op de lijst van geïdoleerde personen terecht gekomen bent, terwijl uw vrienden, die effectief voor Fatah werken hier niet op vernoemd worden en klaarblijkelijk niet persoonlijk geïdoleerd worden.

U verklaarde voorts dat de drie andere mannen die op het document vermeld werden vermoord. U heeft hier echter bijzonder weinig over te vertellen, u weet zelfs niet wanneer ze om het leven kwamen en kan niet aannemelijk maken dat hun vermeende dood aan uw probleem kan gerelateerd worden. Zo stelde u dat K. (...) neergeschoten werd op een trouwfeest. Nu blijkt uit uw verklaringen dat er verschillende hypothesen bestaan over zijn dood. U stelde immers dat er discussie bestond over de doodsoorzaak. Er kon niet met zekerheid uitgemaakt worden of hij door een verdwaalde kogel om het leven was gekomen of vermoord werd. De tweede zou op de markt gedood zijn. Ook hier kon u niet meer details over verschaffen. Van de derde persoon die toch in dezelfde situatie zat als u wist u niet eens zijn naam. Dit mag verbazen. U legt nochtans een document neer waarin de namen van jullie alle vier vermeld zouden zijn. Dat u dan niet eens weet wie die derde persoon is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p. 18, 21).

U verliet Libanon uiteindelijk in 2015. Sinds uw vertrek hebben er zich geen concrete problemen meer voorgedaan die aan u gerelateerd kunnen worden (CGVS p. 19). Uw ouders, broers en zussen hebben

evenmin nog problemen gehad die aan u gerelateerd kunnen worden (CGVS p.18, p.19). Er gebeurde steeds van alles in het kamp, maar u volgde het, opmerkelijk genoeg voor iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van beweerde gebeurtenissen in het kamp, niet zo zeer (CGVS p.19). Tevens kan er aangestipt dat u in 2016 probeerde vanuit Duitsland vrijwillig terug te keren naar Libanon (CGVS p.22). Dit ondergraaft in grote mate de ernst van de door u ingeroepen vrees. Bovendien heeft u zich niet eens de moeite getroost te informeren bij uw familie en u vrienden hoe de situatie ter plaatse was. U stelde dat ze niet akkoord zouden zijn met uw terugkeer en daarom heeft u niet geïnformeerd (CGVS p.22). Moest u zich daadwerkelijk persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid hebben bevonden kan er verwacht worden dat u toch op zijn minst op de hoogte probeert te blijven aangaande de actualiteit van uw vrees bij een terugkeer naar Libanon. Aangezien u dit niet deed, relativeert dit de vrees die u inroept en ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p.23).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het niet de eerste keer is dat u de asielinstanties probeert te misleiden. U verklaarde immers in Noorwegen over de Syrische nationaliteit te beschikken hetgeen uw algehele geloofwaardigheid nog meer ondermijnt. Ook bij de Noorse asielinstanties haalde u dezelfde problemen met extremisten aan die u ook tegen de Belgische instanties opperde. Ook de Noorse asielinstanties achtte uw problemen ongeloofwaardig (CGVS p.13).

Tot slot kan er aangestipt dat er ernstige twijfels reizen aangaande uw beweerde staatloosheid. U bent immers in Rostov geboren. Uw moeder was destijds in de echt verbonden met uw vader. Uw moeder zelf heeft de Russische nationaliteit, is geboren in Rusland en heeft ouders met de Russische nationaliteit. Ze woont nog steeds in Rusland (CGVS p.4, p.5). Volgens de Russische nationaliteitswetgeving heeft u dan ook recht op de Russische nationaliteit, temeer u er, naar eigen zeggen, vier jaar gewoond heeft. U verklaarde verschillende pogingen ondernomen te hebben om de Russische nationaliteit te verkrijgen. U kan echter geen enkel document neerleggen om deze pogingen mee te staven (CGVS p.7). Aangezien het verkrijgen van de nationaliteit toch een administratieve procedure is, kan er verwacht worden dat u toch iets van documenten neerlegt om uw pogingen mee te staven. U kan evenmin een paspoort neerleggen. Dit zou in Noorwegen achtergebleven zijn, zo zegt u. U kan aldus evenmin aantonen dat u een Palestijns reisdocument heeft en waar u verbleven heeft de afgelopen jaren.

Verder blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert in Libanon, en dat de UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, emergency cash voor voedsel en huur, materiële bijstand. Voorts blijkt uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 23 november 2018 dat UNRWA met budgettaire tekorten kampt. Echter, uit de beschikbare informatie blijkt niet dat UNRWA heden niet langer bijstand zou leveren in Libanon of dat UNRWA haar opdracht niet meer kan vervullen. Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat er op een recente ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA 122 miljoen dollar werd toegezegd voor UNRWA. De financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de VSA, had tot gevolg dat UNRWA voor 2018 opkeek tegen een financieel tekort van naar schatting \$446 miljoen. Deze toezegging, samen met de bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, heeft er voor gezorgd dat UNRWA's deficit van 446 miljoen dollar gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en derhalve nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Gelet op bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt dat u Libanon verlaten heeft om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil waardoor u verhinderd werd de door het UNRWA verleende bijstand te genieten. U heeft immers niet aangetoond dat de bijstand of de bescherming van de UNRWA heeft opgehouden te bestaan, noch heeft u aangetoond dat u bij terugkeer naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen. Conform artikel 1D van de Vluchtelingenconventie juncto artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient u bijgevolg uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd) blijkt dat de Libanese overheid

reisdocumenten uitreikt aan Palestijnen die bij de UNRWA en bij DAPR (Department of Palestinian Refugee Affairs) geregistreerd zijn. Daarenboven blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreeerde vluchtelingen zonder problemen kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument verlengen of vernieuwen. Alhoewel de procedure weliswaar verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Deze procedure neemt overigens niet meer tijd in beslag voor Palestijnen dan voor Libanese burgers. De Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied heeft geen invloed op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreeerde Palestijnen (PRL). Er zijn geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreeerde Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon, gewijzigd is. Geregistreeerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR kunnen anno 2016 nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de General Security, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat u over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA. Uw claim dat u zich in Duitsland had aangeboden bij de Libanese ambassade maar dat ze u weigerden een reispas af te geven is een louter blote en hoogst vage bewering die u op geen enkele manier kunt staven. U verklaart initieel dat ze weigerden om u een reisdocument te bezorgen. Gevraagd naar de reden stelt u dat ze hiervoor geen reden gaven. Vervolgens stelt u dat u had gehoord dat Palestijnen uit Libanon niet meer terug zouden mogen (CGVS, p. 14). Dit alles houdt allemaal weinig steek, overtuigt allerminst en wordt niet ondersteund door de beschikbare informatie. Bovendien beschikte u wel over een reisdocument waarmee u probleemloos kon reizen.

Voorts erkent het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain-el Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer na uw land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet loopt. Uit uw eigen verklaringen blijkt dat evenwel dat uw individuele situatie behoorlijk is.

Volgens uw verklaringen woonde u samen met uw grootmoeder, uw vader, zijn tweede vrouw en kinderen in een huis dat jullie eigendom was in Ain-el-Hilweh (CGVS p.16). U en uw grootmoeder betrokken het gelijkvloers appartement en de rest woonde op de verdiepingen. Uw vader werkte als arts in het el Hamshari ziekenhuis van de rode halve maan net buiten het kamp. Hij verdiende er een degelijk loon meer bepaald tussen de 800 en 1000 dollar per maand (CGVS p.15). U had de kans te studeren en te werken in een speelgoedwinkel buiten het kamp (CGVS p.18). U bent eveneens meerdere keren naar Rusland gereisd. Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat uw nog steeds over een goed functionerend sociaal netwerk beschikt in Libanon. U heeft de mogelijkheid om terug bij uw familie in te trekken. Uw familie die het klaarblijkelijk financieel naar behoren heeft. U stelt zelf dat uw levensomstandigheden in Ain el Hilweh best ok waren. U had geen tonnen geld, maar u zag zichzelf ook niet als arm (CGVS p.17).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw asielaanvraag de

subsidiare beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon zie de COI Focus Libanon – Veiligheidssituatie Update- dd. 7 augustus 2018, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_libanon_de_veiligheidssituatie_20180807.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de huidige veiligheidssituatie in Libanon grotendeels bepaald wordt door de situatie in Syrië. De meeste veiligheidsincidenten zijn geworteld in het Syrische conflict en men neemt een polarisatie waar tussen de soennitische en sjiiitische gemeenschap in het land. Anderzijds zit de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen zijn de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit.

Het geweld in Libanon is niet grootschalig en beperkt zich tot een schaduwoorlog in de vorm van aanslagen, grensgeweld tussen de strijdende partijen en sektarische kidnappings. Sinds begin 2015 stellen waarnemers echter een verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. Zo vindt er in Tripoli sinds april 2014, op een zelfmoordaanslag in januari 2015 na, geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities. Daarnaast kwam een einde aan de golf van aanslagen met autobommen in de sjiiitische regio's, vooral in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet. De laatste aanslag in Beiroet vond plaats op 12 november 2015 en betrof een dubbele zelfmoordaanslag in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). Jihadistische groeperingen richten er hun pijlen naast Hezbollah op het Libanese leger, dat als een bondgenoot van Hezbollah wordt beschouwd. Het leger, dat haar troepen in de grensregio versterkte, en Hezbollah belaagden op hun beurt extremistische groeperingen. Zo vonden er in de bergrijke grensregio gewapende confrontaties plaats tussen extremistische groeperingen, waaronder IS en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra) enerzijds, en het Libanese leger of Hezbollah anderzijds. In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en HTS/JFS. Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam ook een einde aan de gewapende confrontaties tussen IS en JN/ JFS/HTS die elkaar tot dan toe bekampten voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Sinds de aanvang van het conflict in Syrië voerden Syrische rebellengroepen raket- en mortieraanvallen uit op vermeende Hezbollah-bolwerken in de grotendeels sjiiitische gebieden Baalbek en Hermel. Het Syrische leger voerde op haar beurt luchtaanvallen uit op de vermeende smokkelroutes en bases voor Syrische rebellengroeperingen in soennitische grensregio's. Sinds begin 2015 namen deze aanvallen in intensiteit af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in 2017 bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamistische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is begin 2019 relatief kalm.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, het rijbewijs, het UNRWA attest en de geboorteaktes zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en UNRWA statuut maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het attest van het ziekenhuis dateert uit 2010 en betreft een verwonding die u opliep toen u een toevallig slachtoffer werd van willekeurig geweld. Dit toont allerm minst aan dat u zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond toen u in 2015 Libanon verliet. Het document waar uw naam op voorkomt en het document van de gemeenschappelijke veiligheidsdienst betreffen louter kopieën en beschikken bijgevolg over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde. Documenten kunnen daarenboven enkel dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Dat is hier allerm minst het geval. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het document van de gemeenschappelijke veiligheidsdienst waarop staat aangegeven dat uw persoon in gevaar zou zijn vreemd genoeg opgemaakt werd voor het verschijnen van het document met de lijst waarop uw naam staat. Dit houdt geen enkele steek en ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker verwijst naar artikel 1, D van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève) en gaat in op de omstandigheden waarin deze uitsluitingsclausule geen toepassing vindt.

Met betrekking tot de door het United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East (hierna: UNRWA) geleverde bijstand laat verzoeker vervolgens gelden:

"Verder dient er aangemerkt te worden dat UNRWA zich wegens financiële tekorten in de onmogelijkheid bevindt om haar opdracht naar behoren te vervullen. Volgens de verwerende partij zijn deze financiële tekorten opgelost door bijkomende inspanningen van andere lidstaten. Desalniettemin blijkt uit onderstaande documentatie dat UNRWA zware hinder ondervindt om haar taken desgevallend naar behoren te kunnen uitoefenen en dat de bijkomende steun van lidstaten, naast de terugtrekking van de VSA haar steun, allerminst voldoende is/zal zijn om Palestijnse vluchtelingen de bijstand te bieden die nodig is om haar taak te kunnen vervullen.

Zie Akiko Kitamura, Masamine Jimba, Julia McCahey, Gloria Paolucci, Akihiro Seita, "Health and dignity of Palestinian Refugees at stake: a need for international response to sustain crucial life services at UNRWA", 22 December 2018, the Lancet Vol 392(10165) p 2742;

(...)

Zie Omer Mohammed, Palestinian refugees in Gaza hit hard by funding crisis, Washington report on middle east affairs, vol 37, issue 7, nov/dec 2018, p 36-37;

(...)

Zie Marjan Claes, "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", T.Vreemd. 2014, nr. 1, p. 53;

(...)

Voorts argumenteert de verwerende partij dat dankzij bijkomende donaties van staten UNRWA zeker in staat is haar opdracht naar behoren uit te oefenen. Om tot deze conclusie te komen baseerde verwerende partij zich op bronnen daterend van 2016 (zie documentatie toegevoegd door verwerende partij: p 36-37 deel 2 adm dossier 'UNRWA-financial crisis and impact on its programme, 23/11/2018'). In het kader van deze bijkomende documentatie verwijst verzoekende partij dan ook graag naar volgende officiële mededeling op de website van UNRWA. Bijkomend dient hier de nadruk gelegd te worden op de recente datum van deze mededeling, namelijk 02/05/2019, en dit in contrast met bronnen waarop verwerende partij zich steunt, zijnde juni 2016.

Zie Official statements, CG Message to Palestine Refugees and UNRWA staff, 02/05/2019;

"(...)"

(Vrij vertaald: "Concreet hebben we onze partners laten weten dat de UNRWA in juni direct na het einde van de heilige maand Ramadan met ernstige negatieve financiële niveaus te maken zal krijgen.")

Uit deze mededeling kan dan ook worden afgeleid dat UNRWA nog steeds met enorme financiële tekorten kampt en dit ernstige impact heeft op haar werking."

Verzoeker wijst vervolgens op een aantal (niet gevoegde) rapporten waaruit de schrijnende humanitaire situatie van de Palestijnse vluchtelingen in Libanon blijkt. Zo worden zij uitgesloten van gezondheids- en onderwijsfaciliteiten en is hun toegang tot de arbeidsmarkt beperkt.

Verder gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh en bekritiseert hij de motivering in de bestreden beslissing met betrekking tot het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoeker zet dienaangaande het volgende uiteen:

"In bovenstaande motivering en vorige vergelijkt verwerende partij de veiligheidssituatie tussen de periode 2016-2017 en heden. Uit het loutere feit dat de situatie minder ernstig is dan in de periode 2016-2017 kan niet worden afgeleid dat er geen risico meer is voor verzoekende partij om ernstige schade op te lopen.

Onderstaande documentatie zal dan ook het tegendeel aantonen. De aanwezigheid van gewapende extremistische groeperingen die de oorzaak vormen van gewapende conflicten in het kamp kan niet verder in twijfel worden getrokken. Zij zorgen voor de ernstige situatie van onveiligheid in het kamp.

Allereerst kunnen de onderstaande artikelen verwijzen naar de huidige, schrijnende situatie in het kamp. Dit toont duidelijk aan dat het geweld nog niet is afgenomen en dat verzoeker bij terugkeer een risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Zie the Daily Star, "Retaliatory shooting leaves one wounded in Ain el-Hilweh", 1 May 2019, <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2019/May-01/482198-retaliatory-shooting-leaves-one-wounded-in-ain-al-hilweh.ashx>;

"(...)"

Vrij vertaald: "Eén persoon raakte dinsdag gewond nadat een lid van de Fatah-beweging het vuur opende in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh."

Zie the Daily star, 'Fear as Fatah threatens Ain al-Hilweh raid after killing', 30 April 2019, <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2019/Apr-30/482132-fear-as-fatah-threatens-ain-alhilweh-raid-after-killing.ashx>;

"(...)"

(Vrij vertaald: "De Fatah-beweging dreigde met een inval in het Palestijnse vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh om de verdachte moordenaar van één van haar leden aan te houden, uit angst voor destructieve conflicten in het kamp.")

Zie the Daily star, 'Fear of tensions in Ain al-Hilweh following murder', 27 April 2019, <http://www.dailystar.com.lb/News/Lebanon-News/2019/Apr-27/482004-fears-of-tensions-in-ain-alhilweh-following-murder.ashx>;

"(...)"

(Vrij vertaald: "Na de moord van een lid van de Beweging Fatah in het Palestijnse vluchtelingenkamp van Ain al-Hilweh van Sidon, vertelden zaterdag de bronnen binnen het kamp de Daily Star dat zij een escalatie van spanningen tussen groeperingen daar hebben gevreesd.")

Daarnaast kan er verwezen worden naar onderstaand artikel, hetgeen melding maakt van nieuwe gebeurtenissen die hebben plaatsgevonden in het Ain El Hilweh vluchtelingenkamp. Uit de volgende informatie van 26/04/2019 blijkt dat het geweld in het kamp nooit heeft opgehouden.

Zie <http://ahfad.info/?p=24850>:

Vrij vertaald: "Een Palestijnse militant uit de Palestijnse Fatah-beweging, Mohammed Nizha Khalil, bijgenaamd "Abu al-Kul", werd doodgeschoten door een lid van de Fatah al-islam organisatie, Ibrahim Atef Khalil, bekend als de "Mongolen" die hem met een revolver doodden. In de buurt Hittin van het kamp, wat leidde tot de verwonding van zijn hoofd en de transfer naar het ziekenhuis humanitaire oproep in het kamp, en vervolgens naar een ziekenhuis in Sidon en al snel stierf."

Verder maakt verzoekende partij tevens foto's over die een beeld geven van de situatie in het kamp na bovenstaande aanval (zie stuk 3). Deze foto's tonen aan dat dergelijk voorval een situatie van willekeurig geweld met zich heeft meegebracht, zijnde een gewapende mobilisatie in het kamp, het afvuren van bommen, alsook het in het rond schieten met pistolen.

Bijkomend maakt verzoekende partij foto's over van de verschijning van gewapende indringers in het kamp, tevens het gevolg van het voorval van 26/04/2019 (zie stuk 4).

Daarna, op 02/05/2019, kregen de mensen in het kamp Ain el-Hilweh het nieuws van een andere gewapende aanval in het desbetreffende kamp. Het betrof een aanvaring tussen Jund al-Sham en Fatah in de Tawareea-buurt van het Ain el-Hilweh-kamp (zie stuk 5).

Overigens maakt de verzoekende partij melding van het feit dat de kantoren van UNRWA gesloten zijn en deze bewaakt worden door gewapende mannen (zie stuk 6)."

Verzoeker citeert vervolgens uit een aantal (niet-gevoegde) rapporten die zouden duiden op een extreem gevaarlijke situatie in Libanon en meer specifiek in Ain al-Hilweh:

*"Zie UK Home Office, "Country Policy and Information Note: Lebanon, Palestinians", June 2018, p 46, 64;
(...)*

*Zie UN Security Council, "Report of the Secretary-General on the implementation of Security Council resolution 1701 (2006) : reporting period from 22 June 2017 to 6 November 2017", 16 November 2017, p 8,15;
(...)*

*Zie FIS, 'Fact-Finding Mission Report: Syrian and Palestinian (in Lebanon and exiting Syria) refugees in Lebanon', 29 September 2016, p 31;
(...)*

*Zie UNRWA, 'Protection brief: Palestinian refugees living in Lebanon', October 2017
(...)*

*Zie Danish Immigration Service, 'Stateless Palestinian Refugees in Lebanon', 25 May to 06 June 2014, p 16;
(...)*

*Zie The Canadian Immigration and Refugee Board, 'Lebanon: Treatment of Palestinians by society and authorities; state protection; treatment of Sunni Palestinians from refugee camps near Beirut by Hezbollah (2012-December 2013)', 10 December 2013, page 2;
(...)"*

Verzoeker voegt hieraan toe:

"Tevens blijkt ook uit onderstaande verwijzing dat Palestijnse vluchtelingen in de onmogelijkheid verkeren om terug te keren naar Libanon.

*Zie Marjan Claes, "Niet-erkende beschermingsnood van Palestijnse vluchtelingen uit Libanon: de toepassing van artikel 1D Vluchtelingenverdrag in de Belgische asielprocedure", T.Vreemd. 2014, nr. 1, p. 61, 66;
(...)*

Uit bovenstaande rapporten blijkt tevens dat de Libanese autoriteiten zich niets aantrekken van dergelijke erbarmelijke situatie en dat Palestijnen tegenover de Libanese autoriteiten hun rechten niet kunnen afdwingen. Bij een terugkeer naar Libanon zou de verzoeker zich dan ook blootstellen aan een onmenselijke situatie, zowel op het vlak van veiligheid als socio-economisch geven deze rapporten duidelijk blijk van een schrijnende situatie in Libanon voor Palestijnen. Voorts werd ook aangehaald dat dergelijke terugkeer onmogelijk blijkt voor Palestijnse vluchtelingen. Verder kan er dan ook verwezen worden naar verzoeker zijn verklaringen inzake zijn pogingen om een reisdocument te bekomen (zie cgvs gehoor p 14). Zoals blijkt uit zijn verklaringen werd hem dit geweigerd in Duitsland."

Met betrekking tot zijn persoonlijke situatie zet verzoeker verder het volgende uiteen:

"Ten onrechte stelt het CGVS dat de persoonlijke situatie van verzoeker behoorlijk zou zijn geweest omdat hij een inkomen genoot als kapper en zijn vader werkte als chauffeur.

Daarbij gaat het CGVS echter volledig voorbij aan de persoonlijke problemen die verzoeker heeft vermeld in zijn persoonlijke verhoor.

Vooreerst vertelde verzoeker dat hij inwoonde bij zijn ouders en zijn zusjes. Eén van deze zusjes was gehandicapt. Verzoeker vertelde dat de het gezin zware financiële uitgaven had, en de medische verzorging en hulp door UNRWA ronduit ontoreikend was:

(...)

En verder:

(...)

En verder:

(...)

Daarnaast verklaarde verzoeker dat het erg onveilig was en is gebleven in het kamp, in het bijzonder in zijn wijk:

(...)

Op basis van voormelde gegevens kon het CGVS niet wettig oordelen dat verzoekers situatie in het kamp behoorlijk zou zijn geweest.”

Verzoeker besluit:

“Ter conclusie dient er geoordeeld te worden dat verzoekende partij niet kan worden uitgesloten van de vluchtelingenconventie op basis van artikel 1D eerste lid van deze conventie, aangezien hij onder de uitzonderingen valt, bepaald in het tweede lid. Allereerst is duidelijk gebleken dat verzoekende partij gedwongen was zijn land van herkomst te verlaten gezien de situatie van ernstige onveiligheid. Bijkomend werd er geargumenteed dat UNRWA niet meer in staat is haar opdracht te vervullen wegens de financiële tekorten waarmee zij te kampen heeft. Voorts verkeren Palestijnse vluchtelingen in de onmogelijke situatie om terug te keren naar Libanon. Hiermee kan besloten worden dat verzoeker niet kan worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus maar dat deze hem net dient te worden toegekend.

Ondergeschikt kan er dan ook gesteld worden dat verzoekende partij recht heeft op de subsidiaire beschermingsstatus omwille van de schrijnende, onveilige en onmenselijke leefomstandigheden in de Palestijnse vluchtelingenkampen in Libanon.”

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden als nieuwe stavingstukken enkele foto's, waarvan sommige met begeleidende tekst, gevoegd. Deze hebben volgens de inventaris betrekking op de situatie in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh na een aanval op 26 april 2019 (stuk 3), op het verschijnen van gewapende indringers (stuk 4), op een aanvaring op 2 mei 2019 (stuk 5) en op de kantoren van UNRWA die gesloten werden (stuk 6).

2.2.2. Op 9 september 2019 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus *“Palestinian Territories – Lebanon. The UNRWA financial crisis and impact on its programmes”* van 9 augustus 2019 voegt en tevens refereert aan de COI Focus *“Libanon – De veiligheidssituatie”* van mei 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk

gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU) en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU), en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte beoordeling van feiten en omstandigheden in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de verzoeker om internationale bescherming die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *ijuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81). Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (*cf.* HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit, alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de

geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.3. Beoordeling van de uitsluiting van de vluchtelingenstatus

Verzoeker verklaart van Palestijnse origine te zijn en geboren te zijn in Rostov in Rusland en een vader van Palestijnse origine en een moeder met de Russische nationaliteit te hebben. Verzoeker verklaart op driejarige leeftijd, na de scheiding van zijn ouders, met zijn vader te zijn meegegaan naar Libanon. Daar zouden zij zich gevestigd hebben in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh. Verzoekers vader zou aan de slag zijn gegaan als arts in een naburig ziekenhuis. Verzoeker verklaart in 2011 met een toeristenvisum naar Rusland te zijn gereisd en daar tevergeefs de Russische nationaliteit te hebben aangevraagd. Na zijn terugkeer naar Libanon en een verblijf van zes à acht maanden in de Verenigde Arabische Emiraten in 2012-2013, zou verzoeker in 2014 opnieuw met een toeristenvisum naar Rusland zijn gegaan voor een periode van iets meer dan een maand. Daarna zou hij zijn teruggekeerd naar Libanon alwaar hij zich opnieuw in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh zou hebben gevestigd. Verzoeker verklaart dat hij daar in een wijk woonde die door Fatah wordt gecontroleerd en dat hij onder zijn vrienden aanhangers van Fatah had. Daarom zou hij door leden van extremistische soennitische groeperingen beschouwd worden als iemand die loyaal is aan Fatah. Een lid van de groepering van Bilal Badr zou op gegeven moment zijn gearresteerd en naar aanleiding daarvan zou verzoeker door deze groepering met de dood zijn bedreigd. Verzoeker verklaart dat behalve hij nog drie andere personen werden bedreigd en dat deze intussen alle drie zouden zijn omgekomen.

Verzoeker verklaart Libanon te hebben verlaten op 21 september 2015 en naar Rusland te zijn teruggekeerd. Daar aangekomen zou hij zijn doorgereisd naar het grensgebied met Noorwegen en vervolgens om internationale bescherming hebben verzocht bij de Noorse autoriteiten. Verzoeker verklaart dat hij zich uitgaf voor Syriër en dat hij naar de oorlog in Syrië verwees. Tevens zou verzoeker ten aanzien van de Noorse autoriteiten zijn problemen met extremistische groeperingen in Ain al-Hilweh hebben aangehaald. Volgens verzoeker hechtten de Noorse autoriteiten geen geloof aan zijn verklaarde Syrische nationaliteit en weigerden zij hem internationale bescherming toe te kennen. Daarop zou verzoeker naar Duitsland zijn gegaan om daar eveneens internationale bescherming te vragen. Nadat hij ook in Duitsland een negatieve beslissing kreeg, zou verzoeker zijn doorgereisd naar België, waar hij op 7 september 2017 een eerste keer internationale bescherming vroeg. Verzoekers aanvraag werd onontvankelijk verklaard omdat de Duitse autoriteiten verantwoordelijk werden geacht voor de behandeling ervan. Terug in Duitsland zou verzoeker besloten hebben om naar Libanon terug te keren. Verzoeker zou er evenwel niet in geslaagd zijn bij de Libanese ambassade het daartoe vereiste reisdocument te verkrijgen. Daarop zou hij besloten hebben om naar België terug te keren en hier andermaal om internationale bescherming te verzoeken.

Artikel 1, D van het Verdrag van Genève bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève. Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker voor zijn vertrek uit zijn land van gewoonlijk verblijf de bijstand van UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. Hieruit blijkt dat de uitsluitingsgrond uit het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève in elk geval op verzoeker van toepassing was.

In casu is de vraag aan de orde of de uitsluitingsgrond van artikel 1, D van het Verdrag van Genève thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, eerste lid, sub a), van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Verdrag van Genève niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Verdrag van Genève, ook al heeft hij het mandaatgebied van UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor verzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Verdrag van Genève. Dit standpunt wordt door het Hof van Justitie bevestigd waar het Hof stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de asielzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Verdrag van Genève moet worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat hij zich op het ogenblik van zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond waardoor hij omwille van redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil verhinderd werd om de door UNRWA verleende bijstand te genieten en die hem ertoe zou hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

De commissaris-generaal kan worden bijgetreden waar hij in de bestreden beslissing overweegt dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten. Wat dit betreft, wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt gemotiveerd:

“U verklaarde dat u geïdoleerd wordt door de extremisten in Ain el Hilweh omdat u beschouwd zou worden als een aanhanger van Fatah. Na de arrestatie van een aanhanger van Bilal Badr zou uw naam voorkomen op een lijst van mensen die geïdoleerd worden (CGVS p. 8, 18).

U bent echter nooit in contact gekomen met de extremisten. U bent ze nooit tegen het lijf gelopen, u heeft op geen enkele manier met hen gesproken en kende geen concrete problemen met hen (CGVS p.20, p.22). Het enige dat u wist te vertellen was dat u via uw vrienden te horen had gekregen dat de extremisten naar u op zoek waren (CGVS p.20, p.21). U werd immers beschouwd als een aanhanger van Fatah omwille van uw woonplaats en uw vrienden (CGVS p.19). U bent zelf echter geen lid van Fatah (CGVS p.23). Uw vrienden, die wel effectief aangesloten waren bij Fatah, staan vreemd genoeg niet op de lijst met geïdoleerde personen, wonen nog in het kamp en kennen geen andere problemen dan dat ze zich niet vrij zouden kunnen verplaatsen in kamp of dat ze geen geld hebben om te vertrekken (CGVS p.19).. Het is niet aannemelijk dat u die in een speelgoedwinkel werkte, zonder enige concrete

aanleiding op de lijst van geïdende personen terecht gekomen bent, terwijl uw vrienden, die effectief voor Fatah werken hier niet op vernoemd worden en klaarblijkelijk niet persoonlijk geïdend worden.

U verklaarde voorts dat de drie andere mannen die op het document vermeld werden vermoord. U heeft hier echter bijzonder weinig over te vertellen, u weet zelfs niet wanneer ze om het leven kwamen en kan niet aannemelijk maken dat hun vermeende dood aan uw probleem kan gerelateerd worden. Zo stelde u dat K. (...) neergeschoten werd op een trouwfeest. Nu blijkt uit uw verklaringen dat er verschillende hypothesen bestaan over zijn dood. U stelde immers dat er discussie bestond over de doodsoorzaak. Er kon niet met zekerheid uitgemaakt worden of hij door een verdwaalde kogel om het leven was gekomen of vermoord werd. De tweede zou op de markt gedood zijn. Ook hier kon u niet meer details over verschaffen. Van de derde persoon die toch in dezelfde situatie zat als u wist u niet eens zijn naam. Dit mag verbazen. U legt nochtans een document neer waarin de namen van jullie alle vier vermeld zouden zijn. Dat u dan niet eens weet wie die derde persoon is, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen (CGVS p. 18, 21).

U verliet Libanon uiteindelijk in 2015. Sinds uw vertrek hebben er zich geen concrete problemen meer voorgedaan die aan u gerelateerd kunnen worden (CGVS p. 19). Uw ouders, broers en zussen hebben evenmin nog problemen gehad die aan u gerelateerd kunnen worden (CGVS p.18, p.19). Er gebeurde steeds van alles in het kamp, maar u volgde het, opmerkelijk genoeg voor iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming omwille van beweerdde gebeurtenissen in het kamp, niet zo zeer (CGVS p.19). Tevens kan er aangestipt dat u in 2016 probeerde vanuit Duitsland vrijwillig terug te keren naar Libanon (CGVS p.22). Dit ondergraaft in grote mate de ernst van de door u ingeroepen vrees. Bovendien heeft u zich niet eens de moeite getroost te informeren bij uw familie en u vrienden hoe de situatie ter plaatse was. U stelde dat ze niet akkoord zouden zijn met uw terugkeer en daarom heeft u niet geïnformeerd (CGVS p.22). Moest u zich daadwerkelijk persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid hebben bevonden kan er verwacht worden dat u toch op zijn minst op de hoogte probeert te blijven aangaande de actualiteit van uw vrees bij een terugkeer naar Libanon. Aangezien u dit niet deed, relativeert dit de vrees die u inroept en ondermijnt dit verder de geloofwaardigheid van uw relaas (CGVS p.23).

Voorts blijkt uit uw verklaringen dat het niet de eerste keer is dat u de asielinstanties probeert te misleiden. U verklaarde immers in Noorwegen over de Syrische nationaliteit te beschikken hetgeen uw algehele geloofwaardigheid nog meer ondermijnt. Ook bij de Noorse asielinstanties haalde u dezelfde problemen met extremisten aan die u ook tegen de Belgische instanties opperde. Ook de Noorse asielinstanties achtte uw problemen ongeloofwaardig (CGVS p.13).

(...)

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Uw identiteitskaart, het rijbewijs, het UNRWA attest en de geboorteaktes zijn louter een aanwijzing voor uw identiteit, herkomst, verblijfplaatsen en UNRWA statuut maar doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. Het attest van het ziekenhuis dateert uit 2010 en betreft een verwonding die u opliep toen u een toevallig slachtoffer werd van willekeurig geweld. Dit toont allerm minst aan dat u zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond toen u in 2015 Libanon verliet. Het document waar uw naam op voorkomt en het document van de gemeenschappelijke veiligheidsdienst betreffen louter kopieën en beschikken bijgevolg over bijzonder weinig objectieve bewijswaarde. Documenten kunnen daarenboven enkel dienen ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas. Dat is hier allerm minst het geval. Dient daarenboven te worden opgemerkt dat het document van de gemeenschappelijke veiligheidsdienst waarop staat aangegeven dat uw persoon in gevaar zou zijn vreemd genoeg opgemaakt werd voor het verschijnen van het document met de lijst waarop uw naam staat. Dit houdt geen enkele steek en ondermijnt dan ook eens te meer de geloofwaardigheid van uw relaas."

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift de bovenstaande motieven volledig ongemoeid laat en niet de minste poging onderneemt om deze *in concreto* te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien zij door verzoeker niet dienstig worden aangevochten, onverminderd overeind. Zij volstaan om te besluiten dat aan de door verzoeker aangehaalde problemen die hem ertoe zouden hebben aangezet het mandaatgebied van UNRWA te verlaten geen geloof kan worden gehecht.

Verder blijkt uit de informatie vervat in het administratief dossier (stuk 14, map met 'Landeninformatie', COI Focus "Libanon: UNRWA assistance to Palestine refugees in Lebanon" van 20 januari 2017, COI Focus "Libanon: Leefomstandigheden in de Palestijnse kampen" van 12 juni 2015 en het rapport "Survey on the socioeconomic status of Palestine refugees in Lebanon" van American University of Beirut en UNRWA) dat UNRWA nog steeds bijstand levert in Libanon, dat UNRWA een strategisch plan heeft uitgewerkt om de impact van het Syrisch conflict, meer bepaald de instroom aan Palestijnse

vluchtelingen die het Syrisch conflict ontvluchten, in de buurlanden te kunnen opvangen en dat UNRWA tot op heden actief fondsen verzamelt voor de financiering van bijkomende maatregelen die UNRWA wenst te treffen in het licht van de impact van het Syrische conflict. Voor Libanon omvat dit plan onder meer humanitaire bijstand op het vlak van gezondheidszorg, onderwijs, psychosociale steun, bescherming, 'emergency cash' voor voedsel en huur, en materiële bijstand. Verder blijkt uit de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 9 augustus 2019, die door verwerende partij per aanvullende nota aan de Raad werd overgemaakt, dat UNRWA met ernstige budgettaire tekorten kampt door de beslissing van de Verenigde Staten om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1,2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek tegen een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofden de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het *senior management team* van UNRWA besloten Nederland en België de door hen beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in Libanon of dat UNRWA er zijn opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COI Focus dat UNRWA in Libanon 27 klinieken heeft die meer dan 160 000 mensen behandelen. Het agentschap helpt ook financieel met de gedeeltelijke dekking van de kosten van secundaire en tertiaire gezondheidszorg. Het zogenaamde *Safety Net Services* (SSNP), opgezet door UNRWA, biedt bijstand aan de meer dan 61 000 Palestijnse vluchtelingen die onder de armoedegrens leven. Via het infrastructuur- en kampverbeteringsprogramma streeft UNRWA voorts naar het verbeteren van de levensomstandigheden van de Palestijnen die in de kampen in Libanon wonen. Naast het uitvoeren van zijn kernprogramma's financiert UNRWA bijkomend specifieke in de tijd beperkte projecten die gericht zijn op het verbeteren van bepaalde diensten, alsook noodoproepen voor humanitaire interventies. Uit de informatie blijkt duidelijk dat noodhulp die UNRWA levert aan de Palestijnse vluchtelingen uit Syrië (PRS) betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van een *emergency appeal* voor PRS en derhalve geen impact heeft op de fondsen die beschikbaar zijn voor Palestijnse vluchtelingen in Libanon. UNRWA ondernam in 2018 in Libanon bijkomende maatregelen om tijdelijk voorzieningen te ondersteunen op het vlak van gezondheidszorg, scholing, sociale zekerheid en verbeteringen aan de kampen. Met donaties van Japan werden er in maart 2018 renovaties opgestart in het kamp Ayn al-Hilweh om de buurten die het hardst getroffen werden door het geweld in de periode april tot augustus 2017 herop te bouwen. In het kader van het renovatieproject zouden 900 huizen heropgebouwd worden zodat getroffen families die omwille van slechte woonomstandigheden gevlucht waren kunnen terugkeren naar hun huizen. Bovendien heeft UNRWA de afgelopen maanden zijn investeringen in onderhoudswerken en schoonmaakoperaties in de kampen significant verhoogd. Op 8 augustus 2019 kondigde UNRWA nog aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Libanon, en dus nog steeds in staat is om de opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift naar de financiële problemen van UNRWA. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker de informatie waaruit hij citeert niet bij het verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat de analyse in de door verwerende partij op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota gebaseerd is op recentere informatie. Verzoeker verwijst naar een officiële mededeling op de website van UNRWA die van 2 mei 2019 zou dateren en waarin UNRWA waarschuwt voor ernstige negatieve financieringsniveaus in de daaropvolgende maand. Noch uit deze mededeling, noch uit enige andere informatie waarnaar verzoeker verwijst, kan evenwel blijken dat de financiële moeilijkheden, die door verwerende partij en de Raad worden erkend, daadwerkelijk de werking van het agentschap in gevaar brengen of dreigen te brengen. Nergens uit verzoekers verklaringen blijkt overigens dat hij tot de zogenaamde *special hardship cases* behoort of dat hij beroep diende te doen op het *Emergency Program*.

Voorts blijkt uit de COI Focus Libanon "*Terugkeermogelijkheden voor Palestijnen naar Libanon*" van 14 juni 2017, die zich in het administratief dossier bevindt, dat de Libanese overheid de terugkeer van Palestijnen niet verhindert. De Libanese autoriteiten reiken reisdocumenten uit aan Palestijnen die bij UNRWA en/of bij het *Department of Palestinian Refugee Affairs* (hierna: DAPR) geregistreerd zijn. Bovendien blijkt uit de verklaringen van verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen dat bij UNRWA-geregistreerde vluchtelingen zonder problemen naar de mandaatgebieden kunnen terugkeren. Indien nodig kunnen zij bij de Libanese ambassade in Brussel hun reisdocument

verlengen of vernieuwen. Hoewel de procedure verscheidene maanden in beslag kan nemen, worden er geen noemenswaardige problemen ondervonden bij het bekomen van de vereiste reisdocumenten. Uit deze informatie blijkt voorts dat de Syrische vluchtelingencrisis en de restricties waaraan Palestijnse vluchtelingen uit Syrië worden onderworpen voor binnenkomst en verblijf op Libanees grondgebied geen invloed hebben op de procedures of toegang tot het grondgebied voor de in Libanon geregistreerde Palestijnen (PRL). Geregistreerde Palestijnen (bij UNRWA of DAPR) kunnen aldus nog steeds zonder problemen hun reisdocumenten vernieuwen of verlengen. Het valt evenwel niet uit te sluiten dat de *General Security*, die aan de start staat van het uitvaardigen van nieuwe machineleesbare paspoorten voor Libanese burgers, een tijdelijk grotere administratieve inertie aan de dag legt voor PRL. De Raad stelt vast dat Cedoca de informatie vervat in de COI Focus van 14 juni 2017 gebaseerd heeft op een zo ruim mogelijk aanbod aan zorgvuldig geselecteerde bronnen, die aan elkaar werden getoetst. Cedoca contacteerde zowel overheden als internationale organisaties en lokale ngo's. Een overzicht van de geraadpleegde bronnen is opgenomen in de bibliografie achteraan het document. Vooralsnog zijn er aldus geen aanwijzingen dat de houding van de Libanese autoriteiten ten overstaan van de in Libanon geregistreerde UNRWA-Palestijnen die vanuit Europa wensen terug te keren naar Libanon gewijzigd is.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker over een UNRWA-registratiekaart beschikt, alsook over een Palestijnse identiteitskaart. Er zijn dan ook geen redenen om aan te nemen dat verzoeker niet over de mogelijkheid beschikt om terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift dat Palestijnse vluchtelingen nog naar Libanon kunnen terugkeren. Hij beroept zich hiervoor op informatie die hij nalaat bij het verzoekschrift te voegen en die bovendien dateert van 2014, waardoor zij geen afbreuk kan doen aan de (meer recente) informatie die desbetreffend is opgenomen in het administratief dossier. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot een verwijzing naar zijn verklaringen inzake zijn vergeefse poging om reisdocumenten te verkrijgen op de Libanese ambassade in Duitsland. Hierover wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld dat verzoeker deze verklaringen op geen enkele wijze staft en dat deze verklaringen evenmin ondersteund worden door de objectieve informatie in het administratief dossier.

Gelet op hetgeen hoger is uiteengezet, is de Raad van oordeel dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vertrek uit het mandaatgebied van UNRWA in Libanon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd werd de door UNRWA verleende bijstand te genieten, noch dat UNRWA, gelet op de huidige financiële context, niet langer in staat zou zijn om zijn opdracht naar behoren uit te voeren. De Raad besluit aldus dat verzoeker, daargelaten de vraag of hij daadwerkelijk nood heeft aan internationale bescherming, overeenkomstig artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 1, D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

2.3.4. Beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze in de bestreden beslissing erkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in het vluchtelingenkamp Ain al-Hilweh erbarmelijk kunnen zijn, doch benadrukt dat niet elke persoon woonachtig in de vluchtelingenkampen te Libanon in precare omstandigheden leeft, wat ook blijkt uit de informatie in het administratief dossier. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in de vluchtelingenkampen te Libanon, maar dient concreet aannemelijk te maken dat hij bij terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet loopt. Uit verzoekers eigen verklaringen blijkt evenwel dat zijn individuele situatie naar omstandigheden behoorlijk is. Hierover haalt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht het volgende aan:

“Volgens uw verklaringen woonde u samen met uw grootmoeder, uw vader, zijn tweede vrouw en kinderen in een huis dat jullie eigendom was in Ain-el-Hilweh (CGVS p.16). U en uw grootmoeder betrokken het gelijkvloers appartement en de rest woonde op de verdiepingen. Uw vader werkte als arts in het el Hamshari ziekenhuis van de rode halve maan net buiten het kamp. Hij verdiende er een degelijk loon meer bepaald tussen de 800 en 1000 dollar per maand (CGVS p.15). U had de kans te studeren en te werken in een speelgoedwinkel buiten het kamp (CGVS p.18). U bent eveneens meerdere keren naar Rusland gereisd. Uit voorgaande kan geconcludeerd worden dat uw nog steeds over een goed functionerend sociaal netwerk beschikt in Libanon. U heeft de mogelijkheid om terug bij uw familie in te trekken. Uw familie die het klaarblijkelijk financieel naar behoren heeft. U stelt zelf dat uw levensomstandigheden in Ain el Hilweh best ok waren. U had geen tonnen geld, maar u zag zichzelf ook niet als arm (CGVS p.17).

Nergens uit uw verklaringen kan afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat u uw land van gewoonlijk verblijf diende te verlaten. U bracht voorts geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in dit vluchtelingenkamp van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Libanon, persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijk en vernederende behandeling’ loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar het kamp waar u verbleef, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.”

Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen aan die de bovenstaande vaststellingen, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, weerleggen of in een ander daglicht plaatsen. Nergens kan in de bestreden beslissing worden gelezen dat verzoekers individuele situatie behoorlijk is omdat hij een inkomen genoot als kapper en zijn vader werkte als chauffeur. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt ook niet dat verzoeker tijdens dit onderhoud melding heeft gemaakt van de persoonlijke problemen die hij in zijn verzoekschrift aanhaalt. De passages die verzoeker citeert (zie verzoekschrift, p. 11-12) kunnen niet teruggevonden worden in de stukken van het administratief dossier en hebben klaarblijkelijk geen betrekking op verzoeker.

De Raad benadrukt in dit verband nog dat van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, met verwijzing naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) inzake artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), slechts gewag kan worden gemaakt indien de slechte behandeling een “*minimum level of severity*” bereikt, waarvan de beoordeling afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak (zie EHRM, Ireland t. Verenigd Koninkrijk, 18 januari 1978, § 162). Terzelfder tijd heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op mishandelingen als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, Fatgan Katani e.a. v. Duitsland, 31 mei 2001 en EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, Y. v. Rusland, 4 december 2008, § 79; EHRM, Saadi v. Italië, 28 februari 2008, § 131; EHRM, N. v. Finland, 26 juli 2005, § 167; EHRM, Mamatkulov and Askarov v. Turkije, 4 februari 2005, § 73; EHRM, Müslim v. Turkije, 26 april 2005, § 68). Bijgevolg moet verzoeker zelf concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen en kan hij hierbij niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Libanon in het algemeen en in de vluchtelingenkampen in het bijzonder, maar dient hij concreet aannemelijk te maken dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 3 van het EVRM loopt. Verzoeker blijft hiertoe evenwel in gebreke.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Libanon zou hebben gekend.

2.3.4.3. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in Libanon actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

In haar op 9 september 2019 neergelegde aanvullende nota bevestigt verwerende partij dit oordeel op basis van recentere landeninformatie en zet zij desbetreffend het volgende uiteen:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libanon blijkt dat het land getroffen werd door de Syrische burgeroorlog, wat de politieke polarisatie en de sektarische spanningen in het land deed toenemen. Anderzijds zat de recente Libanese burgeroorlog nog stevig verankerd in het collectieve Libanese geheugen en bij elke opstoot van spanningen waren de verschillende politieke leiders geneigd om tot kalmte op te roepen.

Sinds 2016 stellen waarnemers een toenemende beduidende verbetering van de algemene veiligheidssituatie vast. Mede door de toegenomen veiligheidsmaatregelen van het leger en Hezbollah en door de ontwikkelingen in Syrië nam de schaal van geweld af. In 2017 kende Libanon een combinatie van politiek momentum, een verbeterde veiligheidssituatie en brede steun voor het leger. Met de verkiezing van een president, parlementsverkiezingen in mei 2018 en de vorming van een brede coalitieregering eind januari 2019 kwam een einde aan een lange periode van instabiliteit. Diverse bronnen spreken over een aanhoudende relatieve kalmte en stabiliteit in 2018 en begin 2019. Verschillende lokale salafistische groeperingen werden ontmanteld en een groot aantal extremisten gearresteerd.

Daar waar de meeste burgerdoden in 2014 vielen bij sektarisch geweld in de zuidelijke buitenwijken van Beiroet en in een aantal dichtbevolkte wijken in Tripoli, kwam in 2015 een einde aan dit geweld. De laatste terroristische aanslag in Beiroet betrof een dubbele zelfmoordaanslag op 12 november 2015 in de zuidelijke sjiiitische wijk Bourj al-Barajneh. Verder vond er sinds een zelfmoordaanslag in januari 2015 geen sektarisch geweld meer plaats tussen de alawitische en soennitische milities in Tripoli.

Van 2015 tot en met de zomer van 2017 concentreerde het gros van het geweld zich in de grensregio met Syrië, voornamelijk in de noordoostelijke Bekavallei (Arsal, Ras Baalbek). In de zomer van 2017 voerden zowel het Libanese leger, als Hezbollah grote militaire operaties uit gericht tegen de aanwezige militanten van IS en en Jabhat Fatah al-Sham / Hayat Tahrir al-Sham (het vroegere Jabhat al-Nusra). Hierbij vielen geen burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende extremistische groeperingen verlieten na onderhandelingen met Hezbollah vervolgens collectief de grensregio, en het Libanese leger controleert nu nagenoeg de volledige Syrische-Libanese grens. Met het vertrek van de extremistische strijders kwam niet alleen een einde aan de gewapende confrontaties tussen de extremistische groeperingen, waaronder IS en JN/JFS/HTS enerzijds en het Libanese Leger of Hezbollah anderzijds, maar ook een eind aan het geweld tussen de extremistische groeperingen, die elkaar tot dan toe bekampen voor de controle van strategisch gebied langsheen de grens met Syrië.

Met het eind van het gewapend geweld en controle van het Assad-regime in een groot deel van West-Syrië, namen de aanvallen vanuit Syrië eveneens af. Na de zomer van 2017 werd er geen Syrisch grensgeweld meer gerapporteerd. Het gros van het geweld in de regio Baalbek, Hermel en Akkar betreft individuele gewelddaden van criminele aard en clangeweld.

In de overige regio's is het overwegend rustig. De veiligheidssituatie in Zuid-Libanon is relatief stabiel. VN-resolutie 1701 die een einde maakte aan het conflict tussen Hezbollah en Israël in 2006 blijft grotendeels nageleefd en Hezbollah behoedt zich er in het huidige klimaat voor om Israël te provoceren. Er vinden slechts kleine wederzijdse vergeldingsacties plaats, waarbij geen burgers gevisieerd werden en ook geen burgerslachtoffers vielen. Ook in de verslagperiode bleef de situatie stabiel, en dit ondanks de dreigende retoriek langs weerskanten.

In de Palestijnse kampen blijft de huidige veiligheidssituatie relatief kalm en doen de verschillende gewapende groeperingen inspanningen om escalatie van geweldincidenten te vermijden. Bij de gewapende incidenten in de Palestijnse kampen worden over het algemeen geen burgers gevisieerd. Meestal betreft het gewapende confrontaties tussen rivaliserende gewapende groepen onderling, binnen een groepering of tussen een gewapende groepering en een controlepost van het leger net buiten het kamp. Aangezien de kampen dichtbevolkt zijn vallen hierbij soms burgerslachtoffers te betreuren.

Wat de situatie in het kamp Ayn al Hilwah betreft, dient opgemerkt te worden dat de problemen in grote lijnen terug te brengen zijn tot een machtsstrijd tussen Fatah en radicaal-islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Van november 2016 tot november 2017 vonden er gewapende confrontaties plaats tussen de Palestijnse gezamenlijke veiligheidsmacht verbonden met Fatah en de radicaal islamitische groepen onder leiding van Bilal Badr, waarbij in het kamp minstens vijftig doden, waaronder verscheidene burgers, vielen. Tijdens 2018 verminderden de spanningen en het geweld tussen Fatah en islamitische groeperingen en verlieten verschillende leden van extremistische groeperingen het kamp, gaven zich over aan de autoriteiten, werden uitgeleverd of gearresteerd. De Gezamenlijke Veiligheidsmacht ontplooipte zich in de meest gevoelige wijken maar de situatie blijft gespannen. De veiligheidsincidenten in 2018 varieerden van spanningen en beperkte schietincidenten tot moorden. In 2018 werd bericht over een zevental doden en een zeventiental gewonden bij geïsoleerde incidenten tussen enkelingen behorend tot een gewapende fractie. Aangezien

deze incidenten plaatsvonden in drukbevolkte wijken betrof het gros van de slachtoffers burgers. Het geweld in Ayn al Hilwah genereerde de voorbije jaren geen significante volksverplaatsingen, maar slechts tijdelijke ontheemding in het kamp. De veiligheidssituatie in het kamp is anno 2019 relatief kalm. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat burgers in Libanon actueel geen reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

In tegenstelling tot wat verzoeker in zijn verzoekschrift beweert, wordt in bovenstaande veiligheidsanalyse niet eenvoudigweg een vergelijking gemaakt tussen de situatie enkele jaren geleden en de actuele situatie om daar vervolgens uit te besluiten dat de situatie actueel minder ernstig is en dus geen reëel risico op ernstige schade inhoudt. De commissaris-generaal baseert zijn oordeel blijkens de bijgebrachte informatie op een geheel van recente bronnen met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie, waarbij uiteraard de evolutie in de voorbije jaren wat betreft het aantal veiligheidsincidenten en de gevolgen daarvan mee in rekening wordt genomen. Verzoeker brengt zelf geen recente en objectieve informatie bij die de analyse van de commissaris-generaal onderuit haalt of in een ander daglicht plaatst.

De Raad benadrukt dat noch hij, noch de commissaris-generaal in bovenstaande analyse de voortdurende aanwezigheid van extremistische groeperingen in het kamp Ain al-Hilweh betwist. Evenmin wordt betwist dat deze aanwezigheid van tijd tot tijd aanleiding kan geven tot geweldsincidenten, die evenwel kaderen binnen de aan de gang zijnde machtsstrijd tussen Fatah en voornoemde radicaal islamitische groeperingen enerzijds, en wrijvingen binnen Fatah anderzijds. Verzoeker verwijst naar een aantal persartikels over een incident op 26 april 2019 waarbij een militant van Fatah werd doodgeschoten in Ain al-Hilweh door een lid van Fatah al-Islam. Dit incident zou de vrees voor een escalatie van de spanningen tussen de groeperingen hebben aangewakkerd. In de daaropvolgende dagen zou een lid van Fatah in Ain al-Hilweh het vuur hebben geopend en daarbij een persoon hebben verwond. Verzoeker voegt bij het verzoekschrift een aantal foto's, schijnbaar gepost op een "social media" kanaal, met begeleidende tekst in het Arabisch, die de situatie in het kamp als gevolg van voormeld incident zouden weergeven (stukkenbundel verzoeker, stukken 3-6). Enkele dagen na het incident zou er in het kamp een aanvaring hebben plaatsgevonden tussen Jund al-Sham en Fatah (stukkenbundel verzoeker, stuk 5). De kantoren van UNRWA zouden naar aanleiding van het incident gesloten zijn en bewaakt door gewapende mannen (stukkenbundel verzoeker, stuk 6). De Raad stelt vast dat de tekst bij de foto's niet gepaard gaat met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 21 december 2006 en dat uit deze foto's op zich niet kan worden afgeleid waar en wanneer zij werden genomen en wat precies werd gefotografeerd. Bijgevolg kan de Raad verzoekers beweringen daarover niet nagaan. Wat er ook van zij, verzoeker toont niet aan dat de sporadisch opflakkerende spanningen tussen de diverse gewapende groeperingen in het kamp de veiligheidssituatie aldaar in die mate bepalen dat in het kamp wonende burgers actueel een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. De informatie waarnaar verzoeker verder verwijst, maar die wederom niet bij het verzoekschrift wordt gevoegd, doet geen afbreuk aan de recentere informatie die door verwerende partij middels haar aanvullende nota werd bijgebracht.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van gewoonlijk verblijf een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1, D van het Verdrag van Genève *iuncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus en dat verzoeker voorts niet aantoonbaar dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven november tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN